

Emma's baby

Abbie Taylor

Emma's baby



the house of books

Oorspronkelijke titel

Emma's baby

Uitgave

Bantam Books, Transworld Publishers, London

Copyright © 2009 by Carla Glynn

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2009 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Annemarie Verbeek

Omslagontwerp

Cunera Joosten

Omslagfoto's

Vrouw: Mark Owen/Arcangel Images/HH

Lantaarnpalen: Oliver Strewe/Getty Images

Foto auteur

Ania Witowska

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3540 8

D/2012/8899/58

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Deze roman is opgedragen aan Tom en Olive Glynn

Woord van dank

Oprechte dank aan Marianne Gunn O'Connor, Pat Lynch en Vicki Satlow, en aan Francesca Liversidge van Transworld.

Aan de Bristol Writers Group, met heel veel liefs, vooral aan Louise Gethin, Spencer Gillman en Kevin McGimpsey; en aan de Richmond Writers Circle, met name Joanna Stephen-Ward en Richard Rickford, voor hun waardevolle hulp bij de eerste hoofdstukken van deze roman.

Aan politiecommissaris Michael A. McGarry, Cork North Division, Ierland, en aan de Londense inspecteur die anoniem wenst te blijven: allebei hartelijk dank voor jullie research en het beantwoorden van mijn vele vragen. Ik ben zo vrij geweest om in ruime mate dichtertijde vrijheid toe te passen en alle eventuele fouten zijn van mijn hand.

Aan Peter Whitty, omdat hij uit zijn vertrouwde omgeving weggegaan is om in Londen te komen wonen en omdat hij mijn tijd daar zo gelukkig heeft gemaakt.

En tot besluit, last but not least, aan Tom O'Connor, voor Ritchie.

Zondag 17 september
Dag één

Boven aan de trap hing een groepje tienerjongens tegen de muren met hun voeten naar voren gestoken, zodat ze bijna de hele gang in beslag namen. Ze droegen dikke, zwarte jacks en hadden eenzelfde uitdrukking op hun gezicht: leeg, hard, verveeld. Emma hoorde hun stemmen al voor ze de hoek om was, die weerkaatsten tegen de tegels. Zodra ze haar zagen, stopten ze met praten.

‘Pardon,’ zei Emma beleefd.

Ze trokken heel langzaam hun voeten in. Ze had maar net genoeg ruimte om langs te lopen. Ze moest dwars door het groepje heen en voelde hun ogen op haar gericht. Ze keken zwiingend toe terwijl ze de trap af zwoegde met de wandelwagen, Ritchie en haar tas.

Ze was blij toen ze onder aan de trap kwam en de hoek omging. Het metroperon was verlaten en felverlicht. Emma keek achter zich. De jongens waren haar niet gevolgd.

‘Alles goed, Ritch?’ Ze hurkte opgelucht naast de wandelwagen. Ze was normaal gesproken geen zenuwachtig type, maar met Ritchie bij zich hoopte ze toch dat de trein snel zou komen.

Ritchie, een stevige, mollige baby van dertien maanden, zat inmiddels met zijn buik vooruitgestoken te dreinen en met zijn vuistje in zijn ogen te wrijven.

‘Moe, hè?’ Emma liet de wandelwagen op- en neerwippen. ‘We zijn zo thuis, hoor.’

Ze was zelf ook moe. Het was een lange dag geweest, een tochtje dwars door Londen naar het East End. Ze wilde zo graag de flat uit en had geen zin gehad in weer een wandeling naar Hammersmith Broadway of North End Road. Ze hadden er een dagje van gemaakt, langs de kraampjes van Spitalfields Market gedrenteld, een paar broekjes en hemdjes voor Ritchie gekocht en waren naar een druk koffietentje gegaan voor koffie en scones en een potje bananenpuree. Toen hadden ze een bus naar Mile End genomen en waren langs Regent’s Canal gelo-

pen, waar ze naar de zwanen en de boten hadden gekeken met hun beschilderde bloempotten. Maar toen het fris werd, was het tijd om naar huis te gaan. In de schemering lag er een groenig vlies op het kanaal en er stak een roestig winkelwagentje boven het water uit. Ze moest nog best een eind lopen voor ze een metrostation gevonden had en de boodschappentassen voelden twee keer zo zwaar aan en botsten onder het lopen tegen Emma's benen. Ze was opgelucht toen ze eindelijk de vertrouwde blauw-met-rode cirkel van de Londense ondergrondse zag.

'Mah.' Ritchie boog zich uit zijn wandelwagen om haar zijn oranje lolly toe te steken. Er droop een plakkerig straaltje op zijn mouw.

'O, allemachtig.' Emma voelde hoofdpijn opkomen. 'Waarom vroeg je er dan om?'

Ze pakte ruw de lolly aan en veegde zijn gezicht en handjes schoon. Ze keek om zich heen, op zoek naar een afvalbak. Nergens een te bekennen natuurlijk. Het was zondagavond kwart voor acht. Iedereen leek naar huis te zijn gegaan. Er was geen mens te bekennen. Ze kon de lolly gewoon op de rails gooien. Maar uiteindelijk wikkelde ze hem in een tissue en stopte hem in haar zak. Een reclame voor mineraalwater aan de muur van het tegenoverliggende perron toonde een foto van het platteland. Bomen, en water, en rust.

Ritchie begon weer te jammeren en te wriemelen in zijn tuigje.

'Nou, kom dan maar.' Wat kon het voor kwaad om hem eruit te laten?

Terwijl ze knielde om de riempjes los te maken klonk er diep vanuit de tunnel een vaag schurend geluid. De trein.

Emma vond dat het geluid van een trein die vanuit een tunnel aan komt denderen altijd iets sinisters had. Omdat je hem wel kon horen, maar niet kon zien, alleen het geratel van de rails dat voorafging aan een of ander monsterlijk ding dat op het punt stond vanuit de duisternis op te doemen. Ze tilde Ritchie snel op het perron. Hij hoorde het geluid ook en draaide zich ernaartoe terwijl een zuchtje wind het blonde dons op zijn hoofd in beweging bracht. Emma hield hem aan zijn tuigje vast terwijl ze zich bukte om de wandelwagen met haar vrije hand in te klappen. Het geluid werd harder. Ritchie drukte zich tegen haar been en greep haar spijkerbroek met zijn knuistje vast. Hoezeer ze ook afgeleid was, ze herinnerde zich later hoe hij eruitgezien had. Bol gezichtje, grote ogen, zijn mondje een O terwijl hij naar de tunnel staarde en wachtte tot het monster verscheen.

‘Da,’ zei hij opgetogen toen de koplampen de tunnel vulden. Hij liet Emma’s spijkerbroek los om te wijzen. De smerige rood-wit-blauwe rijtuigen denderden het station binnen. Gepiep en gekrijs weerkaatsten tegen de tegels; de trein minderde vaart en kwam tot stilstand. Het gebrul van de motor stopte abrupt, als een ventilator die uitgezet wordt.

Stilte.

Een seconde later gingen de deuren met een *voemp* open.

‘Hup,’ zei Emma.

Ze hoefde het niet twee keer te zeggen. Emma loodste hem een leeg rijtuig binnen terwijl ze hem stevig bij zijn tuigje vasthield, dat ze een beetje ophees om hem de trein in te helpen. Hij klauterde er op handen en knieën in en de bovenkant van zijn luier stak boven zijn broek uit. Toen ging hij rechtop in de deuropening staan, bijzonder ingenomen met zichzelf.

‘Mah,’ zei hij terwijl hij zich omdraaide om met een mollig handje naar haar te zwaaien.

Zo zag ze hem voornamelijk in de daaropvolgende weken. Zoals hij daar in de deuropening stond met zijn grijns vol tandjes, zijn scheve pony, zijn blauwe fleecetrui met de lachende olifant erop. Er was niets anders aan hem, niets dat ze niet al duizend keer eerder gezien had. Geen waarschuwend gefluister in haar hoofd dat ze hem moest pakken en nooit meer loslaten. Hij stond nog te zwaaien toen ze de wandelwagen naast hem neerzette en zich omdraaide om de tassen te pakken. Terwijl ze zich bukte, meende Emma iets met haar andere hand te voelen: een zijdelings rukje aan het tuigje dat ze vasthield. Een kleinigheidje, maar achteraf moest het iets vreemds hebben gehad, want ze herinnerde zich dat ze fronste. Nog voor ze de kans kreeg om over-eind te komen, om te kijken, wist ze dat er iets mis was.

Voemp.

Ze draaide zich met een ruk om.

Een fractie van een seconde lang kostte het haar moeite om te werken wat ze zag. *Wat klopt er niet op deze foto?* Ze had Ritchies tuigje nog in haar hand, maar de deur van het rijtuig was dicht.

Voor haar neus dichtgeklapt, en Ritchie stond aan de andere kant. ‘Jezus!’

Emma liet haar tassen vallen, sprong op de deur af en probeerde haar vingers om de randen te krijgen. Ze zag de bovenkant van Ritchies hoofd door het raam.

‘Rustig maar,’ riep ze. ‘Ik kom eraan.’

O God, hoe deed je de deur open? Heel even was alles een waas. Toen zag ze de knop met ‘Openen’ en drukte erop. Er gebeurde niets. Ze drukte nog een keer, harder ditmaal. Nog steeds niets. Ze begon met haar vuisten op de deur te beuken.

‘Help!’ Ze keek wild om zich heen over het perron. ‘Mijn baby zit erin!’

Haar stem steeg ijf op en stierf weg. Het perron was verlaten. Alleen maar donkere betonplaten, metalen bankjes langs de muren, de zwi-gende tunnels aan weerszijden.

‘Shit.’ Emma’s hart ging tekeer. Ze voelde zich heel snel, alert. Ze keek weer om zich heen en zag dit keer een rood bakje aan de muur met een glazen frontje. Het brandalarm. Ze deed er automatisch een stap naartoe. Toen bleef ze staan. Om bij het alarm te kunnen, zou ze Ritchies tuigje moeten loslaten. Ze aarzelde omdat ze zich er niet toe kon brengen om, al was het maar een seconde, het contact met haar zoontje te verliezen.

‘Help!’ schreeuwde ze weer. ‘Help me!’

Er moest toch wel iemand zijn die het hoorde. Dit was verdorie een openbare gelegenheid. Ze bevond zich midden in Londen.

Toen drong er iets tot haar door. De trein was niet in beweging ge-komen. De deuren leken al een eeuwigheid dicht, maar de trein bleef maar staan.

‘Ze weten dat we hier zijn.’ Ze voelde zich slap van opluchting. Na-tuurlijk. De trein kon niet weg zolang het tuigje vastzat in de deur. De machinist kon haar in een spiegel of een camera of iets dergelijks zien. Er zou zo iemand aankomen om te helpen. Ze bleef staan wachten, niet wetend wat ze moest doen. ‘Het komt allemaal goed,’ hield ze zichzelf voor. ‘Het komt allemaal goed.’

Ze keek weer naar binnen om te zien hoe het met Ritchie ging. Toen schrok ze. *Wat was dat?* Die beweging, helemaal aan het eind van het rijtuig?

Iemand was daarbinnen. Iemand was daarbinnen bij Ritchie.

Emma keek met een schok van ongerustheid op. Het rijtuig was daarstraks toch nog leeg? Ze zocht met een scherpe blik naar wie het ook was die door de leuning net uit het zicht bleef. Toen kwam de per-soon weer in beweging, dichterbij naar het raam toe, en ze zag dat het een vrouw was.

De vrouw boog zich voorover in het gangpad, voorzichtig bukkend om door het raam te gluren. Ze zag er ouder uit dan Emma, ze had eerder de leeftijd van haar moeder misschien, blond en goedverzorgd. Ze zag er verstandig uit. Ze zag er bezorgd uit.

Ze zag er... normaal uit.

Emma haalde weer adem.

‘Mijn baby,’ zei ze terwijl ze probeerde te glimlachen. Ze wees naar Ritchie. ‘Mijn baby zit opgesloten.’

De vrouw drukte haar hand tegen haar mond met een verschrikte uitdrukking op haar gezicht. Een uitdrukking die wilde zeggen: ‘Wat moet ik doen?’

‘De deur opendoen.’ Emma wees met haar vrije hand. ‘Zoek de noodknop en druk erop.’

De vrouw knikte, deed een stap achteruit en liet haar blik omhoog en langs de deur gaan.

Jezus. Wat een dag. Emma, die zich slap voelde, leunde met haar voorhoofd tegen de ruit en keek omlaag naar Ritchie. Hij zat op de vloer met zijn rug naar haar toe en trok aan de rits van zijn trui. Het enige wat ze kon zien was zijn kruin. Wat was dit een idiote situatie om in terecht te komen. Het was zo vermoeiend om moeder te zijn. Je kon je niet ontspannen, je kon je blik nog geen ogenblik afwenden. De blonde vrouw en zij zouden er vast om lachen als de deuren eenmaal opengegaan waren en Emma naar binnen was gestapt en Ritchie veilig op haar schoot had.

‘Dat was op het nippertje,’ zou de vrouw zeggen, die het misschien wel onachtzaam van Emma vond, maar er niet vervelend over wilde doen.

‘Ik weet het. Je hebt ogen in je achterhoofd nodig.’ En Emma zou glimlachen, Ritchie tegen zich aan trekken en zich afwenden. Zodat ze gewoon weer met zijn tweetjes waren. Zoals het altijd was.

Ze voelde Ritchie al op schoot zitten; zijn stevige gewicht, de appelgeur van zijn haar. In gedachten was alles weer normaal. Dus duurde het een paar seconden voor ze beseftte dat de deuren van het rijtuig nog steeds dicht waren.

Ze keek fronsend op.

Op hetzelfde moment liet de trein een hard gesis horen.

Emma verloor haar zelfbeheersing.

‘Help.’ Ze beukte woest op de ruit. ‘De trein vertrekt zo.’

De vrouw stond weer voor het raam en mimeerde iets. Haar lippen bewogen:

‘Olgene. Alde.’

‘Wat?’

‘Olgene. Alde.’

De vrouw gebaarde nadrukkelijk; ze wees naar Emma en dan voor zich uit, naar de tunnel.

‘Wat?’ Emma keek haar vol verwarring aan. Ze zwaaide woest met haar hoofd om de vrouw te laten zien dat ze het niet begreep.

Er klonk weer een harde sis.

En toen een schok.

O, Jezus.

De trein reed.

‘Nee!’ Emma omklemde Ritchies tuigje en gilte, een hoge angstkreet. ‘Nee. Stop!’

De trein reed door. Emma begon hem achterna te lopen, steeds sneller.

‘Stop! Stop! Stop!’

Een seconde later rende ze. Zo hard ging hij. Het ene moment reed de trein nauwelijks en het volgende denderde hij op de tunnel af. Ze sprintte nu echt om het tuigje bij te houden. Het lawaai bulderde in haar oren. Er stonden hekken vol bordjes met: Gevaar! Stop! De bordjes kwamen op haar af gesneld, maar ze kon niet stoppen. Ze wist niet of haar hand verstrikt was in het tuigje of dat ze het gewoon stevig vasthield, maar ze wist dat ze niet los kon laten. Ze zag de hekken nu vlak voor zich. O Jezus. O Jezus. O Jezus.

Iets omklemde haar arm en liet haar met zo’n onverwachte ruk stoppen dat ze in het rond vloog. Ze kreeg een brandend gevoel in haar hand toen het tuigje erlangs gleed, een heftige ruk aan haar vinger toen de gesp bleef haken en toen was het weg. Ze wankelde, draaide nog harder in het rond en belandde met een klap op haar knieën. Het lawaai werd luider toen de trein de tunnel in reed, een hol geloei dat op haar afkwam, een dierlijke kreet van pijn en angst en woede.

En toen was hij weg.

Ritchie, dacht Emma door een wervelwind van afschuw en verdwazing heen. Ze zat op haar handen en knieën aan het eind van het perron,

met haar hoofd bijna tegen de wirwar van hekken en bordjes. *Ritchie is weg. Ik heb hem niet. Hij is weg.*

Ze voelde zich misselijk. Ze ging flauwvallen. De huid rond haar mond en haar handen tintelden.

Wat had die vrouw gezegd?

Olgene. Alde.

Volgende halte.

Emma negeerde de pijn in haar hand en knieën en kwam moeizaam overeind. Vreemd genoeg zat er een man op de grond achter haar. Emma bleef niet staan. Ze rende het perron over, hysterisch op zoek naar het bordje waarop stond hoe lang het duurde voor de volgende trein kwam.

Voor ze het wist liep de man naast haar, achteruit hollend zodat hij haar kon aankijken.

‘Hé,’ schreeuwde hij. ‘Waar was jij nou mee bezig? Waarom liet je niet los?’

Emma negeerde hem. Het bordje. O God, waar was het bordje?

‘Heb je me niet gehoord?’ De man ging opzettelijk voor haar staan zodat ze wel moest stoppen.

‘Alstublieft...’ Emma probeerde langs hem te komen.

‘Je had wel kunnen verongelukken.’ De man, die langer was dan zij, boog zich naar haar toe en verhinderde haar de doorgang. Zijn gezicht was een schim. ‘Als ik je niet had tegengehouden, was je onder de trein gekomen. En dat allemaal voor een of ander klote... wat was het? Een merktasje?’

‘Het was geen tasje,’ schreeuwde Emma tegen hem. ‘Het was mijn baby.’

‘Wat?’

‘Mijn baby.’ Ze gilte het in zijn gezicht. ‘Mijnbaby, mijnbabymijn-babymijnbaby.’

Haar stem sloeg over. Ze sloeg haar handen voor haar mond.

‘Jezus Christus.’ De man trok wit weg.

Emma liet een lange, jammerende snik horen, drong zich langs hem en ging op zoek naar het bordje. Tussen de sterretjes voor haar ogen door zag ze het. Volgende trein: één minuut. Haar adem suisde in haar oren. Een minuut. Een minuut.

‘Jezus Christus,’ zei de man, die weer naast haar kwam staan. ‘Ik ga op het alarm drukken.’

‘Nee!’ Ze draaide zich met een ruk naar hem toe. ‘Niet doen!’

‘Wat?’

‘Ik moet naar het volgende station.’ Emma vocht om duidelijk te spreken, om het hem duidelijk te maken. ‘Er zat een vrouw in de trein. Ze zet Ritchie er daar uit.’

‘Een vrouw? Weet je dat zeker?’

Emma voelde de spanning rond haar ogen. Ze zag de lippen van de vrouw voor zich die de woorden ‘Olgene Alde’ vormden: *Volgende halte*. Dat was wat ze bedoelde. Toch?

Geratel op de rails. De wind blies haar haar over haar gezicht. Ze draaide zich met een ruk naar de tunnel.

‘Waarom heeft ze dan niet aan de noodrem getrokken?’ vroeg de man.

Emma beet op haar lip. O God, trein, kom nou. Kom nou, alsjeblieft, alsjeblieft.

De man zei: ‘Luister, ik vind echt –’

‘Nee, u moet eens luisteren.’ Emma keek hem in paniek aan en. ‘Ik weet dat u wilt helpen, maar druk alstublieft niet op een alarmknop. Dan stoppen de treinen en ik wil Ritchie alleen maar bij de volgende halte ophalen, dus gaat u alstublieft weg en *laat me met rust!*’

De trein was inmiddels aangekomen. Emma sprong erin zodra de deuren open waren. Ze bleef maar lopen, snel en met grote stappen door het gangpad naar het eind van het rijtuig, alsof haar dat dichter bij Ritchie zou brengen.

Een laatste schreeuw van de man.

‘Hé.’ Hij zwaaide met iets. ‘Is dit je –’

En toen gingen de deuren dicht.

Emma bleef in de trein bij het raam staan schommelen, haar neus bijna tegen de ruit. Door de tunnel werd het raam een spiegel. Ze zag haar eigen bleke gezicht, net een klodder, langwerpig en verwrongen in de ruit. Er zaten andere mensen in het rijtuig, maar ze zag geen moment wie ze waren.

‘Kom op, kom op,’ fluisterde ze. De ellende van daar maar te staan en te wachten. Het was gewoon een lichamelijk verlangen om Ritchie bij zich terug te hebben, een paniekerig gevoel alsof ze pas genoeg zuurstof kreeg als ze hem weer kon opsnuiven. Ze zag zichzelf bij de volgende halte, waar ze hem in haar armen nam, haar gezicht in zijn fluwelige halsje drukte.

De stem van die man.

Waarom heeft ze niet aan de noodrem getrokken?

Er zoog iets aan Emma's longen. Ze probeerde in te ademen, maar er kwam niets naar binnen.

Stel dat ze bij de volgende halte aankwam en er was geen Ritchie?

Nee. Nee. Haar gedachten stonden dat niet toe. Natuurlijk zou hij er zijn. De vrouw zag er aardig uit. Wat kon ze anders doen dan met hem uitstappen? Dat was logisch. Ze had gezegd: Volgende halte. Ze had het gezegd. Emma stelde zichzelf weer voor met Ritchie, zijn stevige, warme lijfje. Zijn geur. Haar ogen prikten. Ze was zo'n klote-moeder voor hem geweest. Niet alleen vandaag, maar iedere dag sinds hij geboren was. Hij verdiende beter dan haar. Ze sloeg haar hand voor haar mond en suste haar pijn, slikte de tranen, het schuldgevoel, weg. Ze zou het goedmaken. Echt waar. Over een minuut. Minder dan een minuut. Hoe lang kon de trein erover doen? Wanneer kwam er een eind aan de tunnel? Hoe lang voor ze haar eigen gezicht niet langer in de ruit zag, maar in plaats daarvan het perron en Ritchie?

Maar als hij er nu niet was?

De tunnel verdween. De buitenwereld nam de plaats in van Emma's gezicht: donkerblauwe lucht en stenen muren en rails die bij elkaar kwamen. Toen waren ze op het station. Ze keek naar links en naar rechts, het perron afturend, haar longen zwaar en worstelend met het gewicht. Daar zat een vrouw op een bankje met een baby en... Het was haar baby, het was Ritchie, het was haar vrouw. O God, o God, o God. Ze dreigde te vallen. Ze slaagde erin overeind te blijven tot de trein stopte en de deuren opengingen. Toen sprong ze eruit en rende naar het bankje toe. Ritchie zat heel rustig bij de vrouw op schoot op zijn mouw te sabbelen, en de vrouw keek naar haar en glimlachte. Toen Emma bij hen kwam, stond de vrouw op en stak haar Ritchie toe als een soort cadeau. Emma pakte hem en kuste zijn wangen en voorhoofd en oren en trok zijn donzen hoofdje in haar hals. Ze drukte hem tegen zich aan tot ze allebei geen lucht meer kregen en bleef zijn naam maar snikken tegen de zijkant van zijn zijdeachtige gezichtje.

2

Ritchie kromde jammerend zijn ruggetje en duwde Emma met zijn vuistjes weg. Zijn adem rook naar beschuit en sinaasappelijslolly. Emma's armen waren zo slap dat ze hem niet kon houden. Ze moest gaan zitten. Ze begon zwarte vlekken te zien.

‘Gaat het?’ vroeg de vrouw. Haar stem echode van heel veraf. ‘Zal ik hem even overnemen?’

Het volgende ogenblik voelde Emma hoe Ritchie uit haar armen getild werd. Ze voelde met haar knieën het bankje achter zich en liet zich erop zakken. Er stroomde geruis als van een vloedgolf in haar oren. Ze deed haar ogen dicht en boog voorover.

Na een minuut trok het geruis weg. Het perron om haar heen werd weer normaal.

Emma kwam overeind.

‘Dank u,’ zei ze en barstte in huilen uit.

Ze wist niet hoe lang ze hilde. Waarschijnlijk niet langer dan een paar seconden, maar toen ze opkeek, zat Ritchie vanaf de schoot van de vrouw met open mond naar haar te kijken. Er hing een lange sliert kwijl aan zijn onderlip, slechts centimeters van de duur uitziende mouw van de vrouw verwijderd. Toen ze dat zag, dwong Emma zichzelf kalm te worden.

‘Sorry.’ Ze drukte haar handpalmen tegen haar ogen. ‘We zijn maar met zijn tweetjes, mijn zoontje en ik. Het is soms zo zwaar... het spijt me. Het spijt me.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Hier zit u niet op te wachten. U vindt me vast een vreselijke moeder.’

‘Onzin,’ mompelde de vrouw. ‘Je bent ontzettend geschrokken.’

Ze had gelijk. Emma wilde Ritchie dolgraag knuffelen, maar haar handen trilden en haar gezicht zat onder de tranen en het snot. Ze proefde ook bloed aan haar onderlip. Daar had ze zeker op gebeten. Ze keek om zich heen, zoekend naar iets om haar gezicht mee af te vegen. Het was op dit station veel drukker dan op het vorige. Waar waren ze? Ze keek naar het bord boven hen. Whitechapel. Er kwam weer een trein aan gereden. Twee meisjes stonden op om erheen te lopen.

‘Zakdoekje?’ De vrouw liet Ritchie op een arm balanceren en zocht in haar tasje. Ze zag er inderdaad uit als iemand die altijd een schone zakdoek bij zich had. Verstandig, georganiseerd, als het hoofd van een school. Ze leek begin veertig, met blond haar dat tot net onder haar oren in laagjes was geknipt. Tweedachtige broek. Een kort lichtbruin jasje met bont aan de manchetten en kraag.

‘Kijk eens,’ zei de vrouw.

‘Dank u.’ Emma nam het zakdoekje aan en veegde er haar ogen en gezicht mee af. De vrouw keek op een meelevende manier naar haar. Van dichtbij zag je dat ze dunne, kronkelige adertjes in haar wangen had. Het was een buitengezicht, ondanks de parelknopjes in haar oren en het gekapte haar. Het gezicht van een paardrijdster of een tuinierster. Emma had genoeg van die vrouwen gezien tijdens haar kindertijd in Bath. Je zag hen met Kerstmis overal, genoeglijk lunchend met hun dochters in gezellige theezaakjes, omringd door boodschappentassen. Emma had hen tijdens de schoolvakanties bediend.

‘Ik neem hem wel weer.’ Emma deed een laatste veeg over haar gezicht en stak haar handen naar Ritchie uit. Hij schudde meteen zijn hoofd, leunde achterover tegen de arm van de vrouw en stak zijn vuist in zijn mond.

‘Wat is er?’ Emma schrok. ‘Waarom wil je niet bij me komen?’

De vrouw lachte een beetje. ‘Ik denk dat hij geschrokken is toen je hem zo stevig vastpakte.’

‘Ik heb hem vast pijn gedaan,’ tobde Emma. Ritchie was anders nooit zo. Normaal gesproken moest hij van niemand anders iets hebben dan van haar.

‘Dat was van de schrik. En natuurlijk weet hij ook niet dat hij bijna kwijt was, hè, manneke?’ De vrouw liet Ritchie op en neer wippen en boog zich naar opzij om naar hem te kijken. Hij keek naar haar op terwijl hij op zijn vuistje kloof. ‘Mama was helemaal ongerust, hè, deugnietje?’ Ze keek weer naar Emma. ‘Wat is het een schatje, hè? Zulk blond haar. En jij bent zo donker. Hoe heet hij?’

‘Richard. Ritchie.’

‘Ritchie. Wat leuk. Is hij naar zijn vader vernoemd?’

‘Nee.’ Emma wendde haar gezicht af.

De vrouw ging er niet verder op in. ‘Wil je nog een zakdoekje?’ vroeg ze. ‘Nee, geef die andere maar aan mij. Er staan hier geen afvalbakken.’

Ze nam het doorweekte zakdoekje van Emma aan en stopte het in haar tas.

‘O, trouwens,’ zei ze en stak haar hand uit. ‘Ik heet Antonia.’

‘Emma. Emma Turner.’ Emma schudde Antonia de hand.

‘Waar woon je, Emma? Ben je bijna thuis?’

‘Nee,’ zei Emma. ‘Ik woon in Fulham. Of eigenlijk eerder Hammersmith.’

‘Nou, dan ben je ook ver van huis. Zal ik een eindje met je meegaan? Je zou in deze toestand niet in je eentje moeten reizen.’

‘Het gaat best, hoor. Echt waar.’ Het was bijna waar. Ze was nog wel wat beverig, maar het ging steeds beter. Het enige wat ze nu nog wilde was alleen zijn, alles op een rijtje zetten en samen met Ritchie naar de flat teruggaan. En toen herinnerde ze het zich. ‘O. Mijn tas en mijn boodschappen. Ik heb ze op het andere station achtergelaten.’

‘Lieve hemel,’ zei Antonia. ‘Het zit je ook niet mee.’

‘Het komt wel goed.’ Emma stond op. Ze zou wel iets bedenken. Wat betekenden een kwijtgeraakte tas en wat boodschappen nu eigenlijk? Een paar minuten geleden dacht ze nog dat ze haar zontje kwijt was. ‘Ritchie en ik gaan even terug en dan vraag ik of iemand hem afgegeven heeft.’

‘Nou,’ zei Antonia, ‘ik denk dat de kans dat je je tas nu nog terugkrijgt heel klein is. Zal ik misschien even wachten tot je weet of je geld nodig hebt om thuis te komen?’

‘O nee.’ Emma was ontzet. Ze had het niet willen laten klinken alsof ze om geld vroeg.

‘Ik sta erop. Ik ga ervoor zorgen dat jullie veilig thuiskomen. Je hebt een heel akelige ervaring gehad.’ Antonia legde een hand op Emma’s arm. ‘Ga je mee koffie drinken? Ik trakteer.’

‘Dat kan ik niet van u vragen. U hebt al genoeg gedaan.’ Emma voelde haar afweermecanisme in werking treden. Ze wist dat ze er vreselijk uit moest zien, met haar verhuilde gezicht en haar haar alle kanten op. De mouw van haar jasje was gescheurd toen ze op het peron terecht kwam en de zool van een van haar sportschoenen zat aan de voorkant los. Antonia leek aardig, maar Emma wilde gewoon met rust gelaten worden. Ze wilde gewoon weer terug naar zichzelf, misschien nog even een beetje huilen als ze daar zin in had. Ze vond het de laatste tijd al moeilijk om met mensen te praten, laat staan met iemand als Antonia die heel tactvol deed, maar zich vast afvroeg hoe iemand

zo stom kon zijn om haar baby in zijn eentje in een trein achter te laten.

‘Eén kopje maar.’ Antonia sloeg haar nauwlettend gade. ‘Moet je horen, ik heb een idee. Ik ben bij een vriendin op bezoek geweest en mijn man zou me in de stad ophalen, maar als ik hem nu eens bel en vraag of hij me hier wil komen ophalen? Hij is met de auto. Dan zouden we je naar huis kunnen brengen.’

Emma wilde nee zeggen. Dat wilde ze echt, maar ze voelde zich verslagen, doodmoe en onverwacht aangegrepen door het idee dat iemand moeite voor haar wilde doen. Haar schouders waren zwaar, alsof iemand er een deken over gelegd had.

‘Oké,’ zei ze. Haar ogen prikten. ‘Dank u wel.’

Terwijl ze opnieuw haar neus snoot, stond Antonia op met Ritchie in haar armen.

‘Ik zal deze jongeman eens in zijn wagentje zetten,’ zei ze.

‘Hij laat zich niet –’ begon Emma, maar Antonia zette Ritchie al in zijn wagentje. Hij protesteerde helemaal niet. Hij knikkebolde en zijn oogjes vielen dicht. Antonia gespte hem vast. Ze leek precies te weten wat ze moest doen.

Emma wilde achter de buggy gaan staan, maar Antonia had de handvatten al beet. Ze stapte in redelijk hoog tempo weg en duwde Ritchies wagen in de richting van de trap. Emma kon niets anders doen dan hen met lege handen achterna gaan. Het perron was aan beide zijden open en er stond een kille wind. Emma’s knieën prikten onder haar spijkerbroek. Het was een vreemd gevoel om niets te dragen, geen Ritchie, geen tas. Kwetsbaar. Ze had het gevoel dat ze niets in de hand had. Ze had Ritchie liever gedragen, zou hem liever uit zijn wagentje hebben getild en tegen zich aan hebben gehouden, maar Antonia was zo aardig geweest, het zou onbeleefd zijn geweest om hem wakker te maken. Dus keek ze maar naar hem terwijl ze liepen. Mijn God, mijn God.

Ze hielp Antonia de buggy de trap op tillen. Bij het toegangspoortje keek Antonia haar aan en zei: ‘Je bent je kaartje ook kwijt, hè? Je zult toch je zoekgeraakte tas aan de conducteur moeten melden. Vraag maar aan hem of je erdoor mag.’

Emma aarzelde.

‘Toe maar.’ Antonia wierp haar een bemoedigende glimlach toe. ‘Maak je geen zorgen om Ritchie en mij. We wachten bij de ingang op je.’

Omdat ze wilde opschieten, vertelde Emma de opgewekte conduc-

teur in zijn oranje jack niets over het feit dat Ritchie had vastgezet in de trein. Ze zei alleen maar dat ze haar tas en boodschappen op het vorige station, Stepney Green, had laten staan en vroeg of iemand iets had afgeleverd. De conducteur ging een kantoortje aan de zijkant binnen om te bellen. Emma wierp een blik langs de toegangspoortjes naar de ingang van het station. Het was nu donker buiten. Zo te zien regende het. De trottoirs glommen in het licht. Er stonden een paar mensen binnen te schuilen voor de regen en in de rij voor het kioskje aan de zijkant. Er liepen meer mensen door de toegangspoortjes: een man met een wollen muts, een vrouw met een hoofddoek die een klein meisje aan de hand hield. Toen waren ze weg en bleven slechts hun voetstappen op de natte vloer achter. Emma keek weer naar de ingang. Toen verstijfde ze. Ze deed een stap naar het hek toe.

Waar was Antonia heen?

Toen zag ze haar, net naast de kiosk. Ze zat op haar knieën bij Ritchies wagentje om de rits van zijn jasje goed te doen; daarom had ze haar in eerste instantie natuurlijk niet gezien. Emma slaakte een trillende zucht. Kon je nagaan hoe schrikachtig ze was. Ritchie lag te slapen. Ze keek verlangend naar hem. Zijn hoofdje was op zijn borst gezakt, zodat het net leek alsof hij drie kinnen had. Zijn vlassige haar hing over zijn voorhoofd. De grijnzende blauwe olifant op zijn truitje ging op en neer terwijl hij ademde. Antonia keek net op dat moment op en zag Emma kijken. Ze zwaaide even.

De conducteur kwam terug.

‘Geen tas, vrees ik,’ zei hij. ‘Hier is een nummer voor gevonden voorwerpen als u –’

‘Laat maar.’ Emma kon niet wachten om terug naar Ritchie te gaan. Ze gebaarde naar het hek. ‘Mag ik erdoor? Ik had mijn kaartje in mijn tas zitten.’

De conducteur was in een goede bui. Hij tikte met zijn hand tegen zijn voorhoofd en hield het toegangspoortje voor haar open. Toen Emma er eenmaal door was, liep ze meteen door naar Ritchie. Ze wilde de handvatten van de buggy pakken, maar in plaats daarvan stopte Antonia haar een briefje van twintig pond in haar hand.

‘Dat moet je aannemen,’ drong Antonia aan toen Emma begon te protesteren. ‘Daar verderop is een broodjeszaak, kijk.’ Ze wees naar een zijstraat waar voor een verlicht raam een bord hing met ‘Mr. Bap’ erop.

‘Daar zouden we op mijn man kunnen wachten,’ zei Antonia. ‘Jij

kunt dan koffie halen. Misschien wil je ook iets voor Ritchie kopen en ik zou niet weten wat.'

'Ik... o, goed dan.' Emma gaf zich gewonnen. Er zat iets in wat Antonia zei. Weldra zou Ritchie honger krijgen. Ze zou iets te eten voor hem kopen, maar zodra ze aan tafel zat, zou ze hem wakker maken, hem op schoot nemen en dan zou hij weer bij haar zijn.

Mr. Bap bleek meer een snackbar dan een broodjeszaak. Binnen maakte de klamme lucht die in de straat hing plaats voor de scherpe geur van azijn en friet. Rijen bruine plastic tafels en bankjes besloegen de voorste helft van de zaak. De meeste tafels konden wel een doekje gebruiken. Achterin was de toonbank met enorme flessen bruine saus en mosterd. De enige andere klant, een oudere man met een baard en een beige jack dat tot zijn kin toe dichtgeritst was, zat aan een tafeltje tegen de muur en staarde naar een kopje dat hij in zijn hand hield.

'Niet echt gezellig, hè?' Antonia trok haar neus op. 'Maar goed, het is hier warm. En we hoeven hier niet lang te blijven.'

Ze reed de wandelwagen naar een tafeltje bij het raam. Ritchie sliep nog steeds. Emma ging haar bestelling doen.

'Twee koffie graag,' zei ze snel tegen de man met zijn stoppeltjesgezicht achter de toonbank. 'En een van die chocoladecakejes. En een pakje melk.'

'Grote of kleine koffie?'

'Maakt niet uit.'

Emma keek onrustig om zich heen terwijl de man in een hoge roestvrijstalen koelkast zocht. De muur naast de toonbank was besmeurd met iets roods dat donker geworden was en in de verf was gedrongen. Ketchup, hoopte Emma. Ze huiverde. Wat een ellendige plek om op zondagavond te werken. Antonia zat bij het raam met haar telefoon tegen haar oor. Ze praatte zachtjes, waarschijnlijk om Ritchie niet wakker te maken. Ze hield haar hand voor haar mond terwijl ze sprak.

'Anders nog iets?' vroeg de man achter de toonbank.

'O.' Emma keek weer naar het blad. 'Nee, dank u. Dit is alles.'

De man scheen moeite met de kassa te hebben. De lade bleef steeds op het verkeerde moment openspringen. Elke keer dat het gebeurde, mompelde de man afkeurend en sloeg hem met een klap dicht. Emma wou dat hij haar gewoon haar wisselgeld gaf. Ritchie had in zijn slaap bewogen. Zijn hoofd hing achterover, met zijn mond open zodat zijn witte boventandjes zichtbaar waren. Antonia was nog steeds aan het

bellen. Ze zat met haar rug naar Emma, maar ze hield haar hoofd opzij en had haar hand voor haar mond weggehaald. Emma kon haar lippen zien bewegen terwijl ze praatte.

‘*Beige rek,*’ leek Antonia te zeggen. Zo zag het er aan haar lippen te zien tenminste uit.

Er kwam zomaar uit het niets een helder beeld in Emma’s hoofd op. Van haar moeder die in hun rijtjeshuis in Bath tv zat te kijken. Emma zat aan de hoektafel haar huiswerk te maken. De gordijnen waren dicht; de vlammetjes van de gashaard flikkerden. Emma kon haar moeder zien die in haar bruinrode bloemetjesstoel bij de kachel zat. De halflege theebeker naast zich op de salontafel. De starre, wat trieste uitdrukking op haar gezicht terwijl ze zich op haar programma concentreerde.

Emma fronste haar voorhoofd. Hoe vaak had ze niet haar moeder zo tv zien kijken toen ze klein was? Waarom moest ze er nu ineens aan denken? Ze keek weer naar Ritchie en schudde haar hoofd.

Eindelijk kreeg de man de kassa aan de praat en gaf Emma haar wisselgeld. Emma liep met de koffie en het cakeje naar het raam. Antonia zat nog steeds in haar mobiele telefoon te praten. Emma zette het blad op de tafel.

‘Sorry dat het zo lang duurde,’ begon ze.

Antonia schrok en draaide zich met een ruk om. Ze stak haar vinger in de lucht en glimlachte.

‘Ik moet gaan hangen,’ zei ze in de telefoon. ‘Tot straks.’

Ze hielp Emma de koffie op tafel te zetten.

‘Dat was mijn man,’ zei ze. ‘Hij komt eraan.’

Emma ging dankbaar zitten en trok Ritchies buggy naar zich toe.

‘Die jongeman is compleet van de wereld,’ zei Antonia glimlachend.

‘Hij wordt zo wel wakker.’ Emma haalde het cakeje uit het zakje. ‘Hij moet nog eten.’

‘Ik denk niet dat hij op dit moment erg geïnteresseerd is in eten, denk je wel?’

‘Zo meteen wel,’ zei Emma, op scherpere toon dan haar bedoeling was geweest.

Antonia gaf geen antwoord. Ze trok de koffie naar zich toe en begon er melk in te schenken uit een roestvrijstalen kannetje dat op tafel stond. Emma had onmiddellijk spijt van haar toon. Wat bezielde haar toch? Antonia probeerde alleen maar aardig te zijn.

Op beleefdere toon vroeg ze: ‘Heeft u kinderen?’

Het roestvrijstalen kannetje hield op met schenken. Antonia hield het een ogenblik stil voor ze antwoord gaf.

‘Ja,’ zei ze, ‘we hebben een zoontje.’

Ze ging verder met schenken. Emma was verbaasd. Ze zou gedacht hebben dat als Antonia kinderen had, ze toch wel groot zouden zijn. Minstens tieners. Antonia zag er veel te goedverzorgd uit om de moeder van een klein kind te zijn. Misschien had ze een kindermisje. Voor ze ernaar kon vragen, zette Antonia het kannetje neer en knikte in de richting van Ritchies wandelwagen.

Ze zei: ‘Ik begrijp uit wat je tegen me zei over dat jullie maar met zijn tweetjes zijn, dat de vader van het ventje niet meer bij jullie is?’

‘Nee,’ zei Emma. ‘We waren al uit elkaar voor hij geboren werd.’

‘Maar je familie helpt je.’

‘Ik heb geen familie. Mijn ouders zijn dood.’

‘O,’ zei Antonia. ‘Alleen op de wereld.’

Emma roerde in haar koffie.

‘Het zal geen vetpot zijn, denk ik zo,’ zei Antonia terwijl ze naar Emma’s gepluisde wollen trui en verschoten spijkerbroek keek. ‘Hoe red je je in vredesnaam?’

‘Het gaat.’

‘Maar het is niet echt een ideale omgeving voor een kind, hè? Geen geld, geen steun van de familie. Het is niet helemaal eerlijk tegenover hem, zou ik zeggen.’

Emma voelde zich niet op haar gemak. Ze wilde het er eigenlijk niet meer over hebben. Ze ging de gespen van Ritchies tuigje losmaken. Hij verstarde ogenblikkelijk en vertrok zijn gezichtje. Emma wist dat ze hem tegen zijn zin in wakker maakte en dat hij boos zou zijn, maar ze wilde hem wakker maken, weer voor zichzelf hebben.

‘Sst,’ suste ze hem terwijl ze aan de bandjes trok. Hij verzette zich ertegen zodat de gesp vast kwam te zitten.

‘Hij heeft nog slaap,’ zei Antonia. ‘Je kunt hem beter met rust laten.’

‘Kijk eens, Ritch.’ Emma wendde zich abrupt naar de tafel. ‘Wil je iets eten?’ Ze verdoezelde het trillen van haar handen door een stukje van het cakeje af te breken en op haar bordje te leggen.

Toen ze zich weer omdraaide, had Antonia Ritchie uit het wagentje gehaald en op haar schoot gezet.

Emma wist niet wat ze moest zeggen.

‘Je moet hem geen zoetigheid geven,’ zei Antonia. Ritchie zat op haar schoot in zijn ogen te wrijven. ‘Hè, manneke?’

Emma’s hart ging tekeer. Ze dacht: ik neem het aanbod van die lift niet aan. We gaan maar.

‘O, kijk eens,’ zei Antonia, ‘je lip bloedt weer.’

Emma voelde met haar hand aan haar mond. Haar onderlip was nat. Ze haalde haar vingers weg en zag dat ze rood waren.

‘O jee.’ Antonia trok een bezorgd gezicht. ‘En ik vrees dat mijn papieren zakdoekjes op zijn.’

Emma sprong op om een servetje van de toonbank te pakken. Maar ze zag er geen. De man achter de toonbank was verdwenen, waarschijnlijk door een doorgang naast de koelkast waar een kleurig vliegengordijn voor hing.

‘Hallo?’ riep Emma naar het vliegengordijn. ‘Hallo?’

Antonia’s stem klonk achter haar: ‘Misschien kun je daar iets vinden.’

Emma keek achterom. Antonia wees naar een gat tussen de toonbank en de muur. Een smalle gang leidde via het gat naar een bruine deur waar ‘Toiletten’ op stond.

Zonder iets te zeggen draaide Emma zich om en liep het gangetje door. Ze zou wat wc-papier pakken, het bloed afvegen, Ritchie oppakken en weggaan. Toen ze aan het eind van de gang kwam, keek ze achterom. Ze kon helemaal tot aan de voorkant van de zaak kijken, waar Ritchie op Antonia’s schoot zat en in zijn oogjes wreef. Toen zag hij Emma en zijn gezichtje lichtte op. Er verscheen een hartverscheurende glimlach op zijn gezicht en hij stak zijn armpjes uit.

‘Mah,’ zei hij.

Ze wilde zich bijna omdraaien om hem op te pakken. Ze verplaatste haar gewicht van haar ene voet naar de andere. Maar haar gezicht en handen zaten onder het bloed en als de toiletten ook maar enigszins in overeenstemming waren met de rest van de zaak, dan kon ze zich helemaal voorstellen hoe ze eruitzagen. Als het even mogelijk was, nam ze Ritchie er liever niet mee naartoe. Antonia had iets eigenaardigs – iets superieurs dat Emma niet beviel – maar ze had al wel in haar eentje goed voor Ritchie gezorgd, die paar minuten nadat ze met hem uit de trein was gestapt. Ritchie was in goede handen bij haar. Nog een paar seconden.

Emma glimlachte naar hem.

‘Ik kom zo,’ zei ze.

Toen deed ze de bruine deur open en ging naar binnen.

Zodra ze de lucht rook, was ze blij dat ze Ritchie niet meegenomen had. Het toilet bestond uit een kleine ruimte met een piepklein wasbakje, en er was geen raam. Er zat een ventilator in de muur boven het wasbakje met dotten grijs spul erin. Het was echt een verschrikkelijke tent. Emma wilde Ritchie hier zo snel mogelijk vandaan hebben, ook al betekende dat dat hij veel langer zou moeten wachten voor hij iets te eten kreeg. Ze bekeek zichzelf in de spiegel boven het wasbakje. Het glas was verwrongen zodat haar gezicht er breder uitzag dan normaal, maar ze kon wel zien waar haar lip dik was en het bloed eruit kwam. Er zat bloed aan haar wang en kin. Ze zag er niet uit.

Op de stortbak achter het toilet stond een enorme rol wc-papier. Emma greep ernaar zonder in de wc-pot zelf te kijken. Ze rolde wat velletjes af en scheurde ze los. Ze waren waarschijnlijk wel smerig, maar dat kon haar niet schelen. Ze bevochtigde het wc-papier onder het dunne straaltje water uit de kraan en haalde het over haar wang en kin. Zo. Het ergste was weg. Ze gooide het wc-papiertje in een afvalbakje onder de wastafel en scheurde nog een velletje af. Dat hield ze een paar seconden tegen haar lip om het bloeden te stelpen. Maar toen ze het papiertje weghaalde, bleef het plakken en werd de korst eraf getrokken, zodat het opnieuw begon te bloeden. Emma zuchtte van ongeduld. Er waren nog twee velletjes wc-papier voor nodig voor het wondje eindelijk dicht bleef. Een laatste snelle veeg over haar kin, haar vingers even afspoelen en ze was klaar. Ze deed geen moeite om naar iets te zoeken waar ze haar handen mee kon afdrogen.

Toen ze het toilet uit kwam, had ze het in eerste instantie te druk met het inademen van de frissere lucht om te beseffen wat ze zag. Ze keek het gangetje door naar de voorkant van de zaak; hiervandaan kon ze de meeste tafeltjes goed zien. Ze zag de etalage met de afbladerende rode letters van 'Mr. Bap' in spiegelbeeld. Maar binnen, waar ze Ritchie verwachtte te zien, met zijn rode wangen van de slaap en Antonia met haar zwiepende blonde haar, was niets. Ritchies wandelwagen was weg. Het tafeltje bij het raam was leeg.

Emma begon zich niet onmiddellijk zorgen te maken. Ze moesten ergens zijn. Ze zag hen alleen niet. Ze kwam in het hoofdgedeelte van de zaak en keek om zich heen. De tafelbladen waren plakkerig en geel in het tl-licht. De oude man met de baard zat met zijn ogen dicht. De man achter de toonbank was nog steeds nergens te bekennen.

Emma bleef onzeker midden in de zaak staan. Wat was er aan de hand? Wat was er gaande dat ze niet begreep? Toen drong het tot haar door. Ze waren naar buiten gegaan! Antonia's man was gekomen. Ze hadden Ritchie weer in zijn buggy gezet. Ze stonden met zijn allen buiten op haar te wachten.

Ze liep naar de deur en trok hem met een ruk open. Ze keek links en rechts de straat door. Auto's en bussen in de hoofdstraat. Sommige winkels waren nog open en hun lichten schenen op de stoep. Uit een van de winkels kwam muziek, een onbekend oosters ritme, gedreun. Groepjes mannen, sommigen met een baard en een rond, kleurig petje op. Geen spoor van een vrouw met een bontkraag achter een wandelwagentje.

Een paar meter verderop was een zijstraat. Emma liep erheen en keek. Een hek langs de stoep, drie bussen achter elkaar. Flatgebouwen, een pub.

Geen vrouw met een buggy.

Emma, die haar best deed om niet in paniek te raken, haastte zich terug naar de snackbar. Dit was idiot. Ze moesten hier zijn! Antonia was vast met Ritchie naar een ander tafeltje gelopen, naar een of ander deel van de zaak dat Emma nog niet gezien had. Maar ze had het wel eerst even moeten zeggen. Dit was echt de druppel. Zodra ze Ritchie gevonden had, zou ze hem gewoon optillen en weggaan.

Maar terwijl ze haar blik snel over de muren van de snackbar en langs de hele toonbank liet gaan, wist ze wat ze al geweten had sinds ze de zaak was binnengestapt: dat het één rechthoekige ruimte was, met het raam en de deur naar de straat aan de voorkant. Er was geen trap en geen hoek. Geen tafeltjes die ze niet had gezien. Helemaal geen ander deel van de snackbar.

Emma holde de gang door naar het toilet. Ze trok met een ruk de deur open, gewoon voor het geval er een tweede toilet was dat ze over het hoofd had gezien. Maar er was alleen maar dat ene stinkende hok.

Met trillende handen rende ze naar de toonbank toe.

'Hallo,' riep ze met schrille stem. 'Pardon.'

Het kleurige plastic vliegengordijn bewoog. De man met de stoppelbaard stak zijn hoofd erdoor.

'Heeft u hen gezien?' vroeg Emma.

'Wie?'

‘Mijn zoon.’ Emma keek langs hem heen door het vliegengordijn. ‘Zijn ze daarbinnen? Zijn ze uw keuken binnengegaan?’

De man staarde. Emma tilde de klep van de toonbank op. Ze rende naar de deuropening en schoof langs het vliegengordijn. Erachter bevond zich een stalen keuken, die vol stond met pannen en stapels borden en naar vuilnisbakken rook. Geen Ritchie. Geen Antonia.

‘Wat doe je?’ De man stond achter haar.

Emma keerde zich naar hem toe.

‘Er zat hier een vrouw.’ Het kostte haar moeite om kalm te blijven. ‘Bij het raam, met mijn zoontje. Heeft ze hem meegenomen? Waar zijn ze naartoe?’

‘Ik heb niets –’

‘Heeft ze hem alleen achtergelaten?’ Nu schreeuwde Emma. ‘Heeft zij hem meegenomen, of iemand anders? Je hebt toch wel iets gezien, of ben je soms blind?’

De man deinsde geschrokken achteruit.

‘Ik heb niemand gezien,’ zei hij. ‘Ik weet niet waar ze heen zijn.’

Emma drong zich langs hem, terug de zaak in. De man bij de muur keek op naar haar. Er lag een blauwe waas over zijn ogen.

‘Heeft ú hen gezien?’ smeekte Emma.

De man omklemde zijn beker alleen maar. Hij was ouder dan ze had gedacht, beverig en fragiel. Ze kon niet eens zien of hij wel begreep wat ze zei.

‘Bel de politie,’ schreeuwde ze naar de man achter de toonbank. ‘Iemand heeft mijn kind meegenomen.’

Ze gaapten haar allebei aan.

‘Bel de politie,’ gilde Emma naar hen en vloog toen de straat op.

Er was nog steeds geen spoor van hen te bekennen. Ze kon niet eens rennen, ze wist niet welke kant ze op moest. De straat werd wazig; ze voelde zich duizelig en misselijk.

‘Ritchie,’ riep ze. ‘Ritchie.’

Haar keel was samengeknepen van angst. Ze ging op haar tenen staan en keek opnieuw de hele straat door. Overal mensen, met warme kleren en dassen en mutsen, maar niemand met een baby. Ritchie leek van de aardbodem verdwenen. Emma moest overgeven. Ze probeerde de straat over te steken naar de strook in het midden om de straat aan weerszijden van de snackbar beter te kunnen zien, maar overal versperden hekken haar de weg.

‘Ritchie,’ gilde ze. En toen: ‘Help. Help. Mijn baby is ontvoerd.’

Een man met een honkbalpet en een jack kwam met grote stappen haar kant uit.

‘Help me.’ Emma probeerde hem tegen te houden. ‘Alstublieft, ik heb hulp nodig.’

De man ging met een boog om haar heen en liep door.

‘Help me. Alstublieft.’ Emma was buiten adem van angst. Ze moest zichzelf dwingen om overeind te blijven. Haar benen leken wel van rubber. Ze kon niet logisch nadenken. Wat moest ze doen? Iemand moest haar helpen, zij kon het niet, ze kon aan niets denken.

Een grote vrouw van middelbare leeftijd die gebukt ging onder het gewicht van plastic boodschappentassen, ging langzamer lopen om te kijken wat er aan de hand was.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg de vrouw.

Emma klampte zich bijna aan haar vast.

‘Help me. O help me alstublieft. Iemand heeft mijn baby meege-nomen.’

‘Wie heeft je baby meege-nomen?’

‘De vrouw, ze... heeft u hen gezien? Een vrouw met een klein jon-getje? Bent u op weg hierheen misschien langs hen gelopen?’

‘Ik geloof niet...’ De vrouw weifelde. Steeds meer mensen bleven om haar heen staan. Mensen praatten, voornamelijk in een vreemde taal, ze kon hen niet verstaan. Er drongen een of twee Engelse zinne-tjes tot haar door:

‘Wie heeft de baby meege-nomen?’

‘Dat magere meisje met die kapotte jas.’

‘Is dat bloed op haar gezicht?’

‘Mijn kind is ontvoerd.’ Emma kon het niet geloven. Ze greep de vrouw van middelbare leeftijd bij de voorkant van haar trui.

‘Bel de politie,’ gilde ze tegen haar. ‘Waarom blijven jullie allemaal maar staan? Wat is er in godsnaam met jullie aan de hand?’

De vrouw kromp ineen en haar mond vormde een rechthoek: *Waar ben ik aan begonnen?* Iemand zei op scherpe toon tegen Emma: ‘Hé, hé, dat is nergens voor nodig.’

Emma liet de vrouw los. Ze rende de straat door in tegengestelde richting van waar de vrouw vandaan gekomen was, erop vertrouwend dat ze het gezegd zou hebben als ze Ritchie had gezien. Haar adem klonk dun en fluitend. Er kwam steeds maar een klein beetje lucht bin-

nen. O God, niet flauwvallen nu. O, ze mocht nu niet flauwvallen, er was geen tijd, ze moest hem vinden voor hij te ver weg was. Ze probeerde alle kanten tegelijk op te kijken, naar de verlichte etalages, de donkere hoeken en zijstraten, reikhalzend uitkijkend naar Ritchies blonde hoofdje en blauwe truitje tussen alle kleuren en de duisternis. Was Antonia's man gekomen, waren ze er samen met Ritchie vandoor gegaan? Hád Antonia wel een man? Of een kind? Of was ze een of andere gek die... O Jezus.

Misschien was Ritchie helemaal niet bij Antonia. Misschien was Antonia zich gaan vervelen en was ze de snackbar uit gelopen en had ze hem achtergelaten en had iemand anders, een of ander iemand die Emma zich niet eens durfde voorstellen, hem daar in zijn eentje zien zitten en hem meegenomen.

De straat verdween. Het wegdek flitste aan en uit, als het stroboscooplicht in een nachtclub. Ze baande zich een weg langs mensen, duwde hen ruw aan de kant. Ze vloog de straat door, sloeg willekeurig zijstraten in en sprintte weer terug. Ze wist niet welke kant ze heen ging, of ze steeds op dezelfde plekken keek of op andere, ze zagen er allemaal hetzelfde uit, alle mensen en straten en gebouwen. Had ze hem over het hoofd gezien, was ze vlak langs hem gegaan? Rende ze in kringetjes rond, zonder ook maar iets op te schieten terwijl hij steeds verder weg raakte?

De flitsen kwamen sneller. Ze krijste zijn naam in alle richtingen, telkens en telkens weer.

'Ritchie. Ritchie. Ritchie.'

Toen knielde ze op straat en gilte, zonder dat er woorden uit kwamen, alleen maar klanken. Er werd getoeterd. Door het flitsende licht heen, stemmen:

'Moet je kijken. Dat gaat niet goed.'

'Drugs misschien?'

Emma's hoofd gonsde van het lawaai. Er was te veel kleur en beweging. Ze kon het niet aan; alles kwam te snel. Ze kon niet denken. Te veel dingen om aan te denken. Te dringend. Te veel. Ze viel voorover op haar handen. De weg kwam op haar gezicht af.

'Gaat het?' vroeg een vrouw.

'We moeten een ambulance bellen.'

Ze wervelden, vervaagden en waren weg.